

„Čau, jsem Larry. Malý černý pejsek, co nejde ve tmě vůbec vidět. Jenom když otevřu oči, to pak září do tmy jako dvě opuštěné hvězdičky a prozradí mě.“ Ležím ve tmě v autě, oči mám zavřené, odpočívám. Jenže motor zmlkl a auto zastavilo. Jsem zvědavý, a tak si opřu přední packy o dveře a nenápadně nakukuju přes okénko ven. Dvounožci jsou z auta pryč. Stojí teď kousek opodál a na něco čekají. Jsou dva. Jeden z nich právě značkuje úplně trapné místo. Čůrá do křoví. Zjevně tedy samec jako já. Pche, to já si značkuju jenom pěkná místa, pomyslel jsem si. Půlku Rumunska už mám označenou a brzo označkuju celou Evropu! Takže tohle křoví, to ať si klidně nechá! O to fakt nestojím!

Počkat, něco se děje, zbystril jsem. Celý jsem se napjal a nasměroval ouška co nejvíc ke zdroji zvuku. Nic mi nesmí uniknout! Na dálničním odpočívadle, jen kousek od nás, zastavilo další auto. A z něj, v doprovodu dalšího dvounožce, vyskočila, tedy spíše se vydrala, jako kdyby byla týden bez pohybu, ta nejkrásnější psí holka, co jsem kdy viděl! Ta se nesla! Ty ladné pohyby! A jak pyšně měla ocásek vztyčený! Do psí nohy, já se zamiloval! Vykulil jsem oči, vyplázl jazyk, zrychlil se mi dech a kdybych se nestyděl, přiznal bych, že jsem i slintal. Okénko auta se orosilo od mého dechu. Ta krásná zrzavá psí slečna mezitím došla se svým doprovodem až k těm dvěma, co jsem s nimi přijel. Dvounožci se chvíli mezi sebou o něčem bavili. Pak jen krátké potřesení rukou, předání vodítka a ... Velký Ťuňto, to mám štěstí, ta psí kočka jede s námi! Rychle jsem se svalil zpátky na deku, stočil do klubíčka a zavřel oči. Hlavně nenápadně! Za malou chvíli jsem uslyšel, jak klaply dveře od auta a prostor se zaplnil. Dvounožci si sedli dopředu, samec se nasoukal za volant a já hned věděl, že už vzadu nejsem sám. Cítil jsem její přítomnost, srdíčko mi bilo jako o závod a já si představoval, jak ji zvu na rande a ona souhlasí. Motor tiše zapředl a my pokračovali dál. V cestě do mého nového domova.

Čas utíkal. V autě bylo příjemně teplo, hrálo rádio. Dvounožci se tlumeně bavili a venku se míhaly stíny. Rumunské hory byly dávno za námi a krajinu, co jsem občas zahlédl z okénka, jsem neznal. Už delší dobu jsem nenápadně pokukoval po klubíčku zrzavé srsti vedle mě. Teď, rozhodl jsem se! Otevřel jsem oči dokořán a ona okamžitě taky. Takže nespala! Pravdou je, že bych se dost divil, kdyby jo. My pejskové sice klidně prospíme i dvanáct hodin denně, ale probudí nás sebemenší hluk. Máme totiž lehké spaní. To abychom se mohli okamžitě bránit, kdyby nás někdo ohrožoval.

„Ahoj, já jsem Larry,“ představil jsem se.

„Šiba,“ špitla a pokračovala, „nevíš, kam jedeme?“

„Přesně to nevím, ale vyjeli jsme z Rumunska. Tam jsem se narodil. Na ulici. Mám ještě dalších pět bráchů a sester. Bydleli jsme v opuštěném domě. Mamka jednou odešla na lov a už se nevrátila. A táta zmizel ještě před naším narozením. Nás pak odnesli pryč nějací dvounožci. Chvíli jsme bydleli u nich na zahradě v takové velké boudě. Krmili nás a mazlili. Říkali, že musíme zesílit. A že nám pak najdou nové domovy. Každému jeho vlastní. A taky, že prý každý z nás dostane svého dvounožce. Protože každý pejsek musí mít svého dvounožce. Je to hrozně důležité, aby přežil. Jen nevím kdo, jestli ten pejsek nebo ten dvounožec ... Na to jsem zatím ještě nepřišel.“ Zavrtěl jsem hlavou.

„A co ty, Šibo?“ zeptal jsem se pak.

„Tý jo, Larry, tak to jedeš pekelně dlouho, tady už jsi na Slovensku. Ty sis toho nevšímal? Jestlipak ty nebudeš tak trošku opožděnej?“ uchechtla se Šiba. „Já se tu narodila, takže to tady znám,“ vytahovala se. Byla ráda, že může mít alespoň trochu navrch. Toho černého psa vedle sebe vůbec neznala a trochu se ho bála. Vypadal totiž úplně jako černokněžník!

„Jak bych si mohl všimnout? Vždyť mám oči jen pro tebe! A vůbec, jak to, že mluvíš mojí řečí?“ vypadlo ze mě.

„Ty jsi fakt túlpas, Larry! Zasloužil bys pořádný kousanec do mozkovny, aby se ti rozsvítilo! My psi přece štěkáme všichni stejně!“ uškříbla se Šiba a trochu na mě vycenila zoubky. Zastyděl jsem se. Začínal jsem tušit, že tyhle Slovenky budou pěkně ostré feny. Ale vlastně se mi to líbilo. Nechal jsem proto její poznámku bez reakce, široce si zívla a pohledem zkontroloval další psí klubíčka, co s námi jela vzadu za přepážkou. Když jsem se ujistil, že všichni spokojeně oddechují, zavřel jsem oči taky.

Vzbudil mě jemný dotek něčí tlapy. Otevřel jsem oči, ale jen tak maličko, na škvírku a ani jsem se nehnul.

„Larry, spíš?“ zašeptala Šiba. Nemusel jsem odpovídat, z mých očí vyčetla, že má mou pozornost.

„Larry, já se bojím,“ špitla pak.

„Čeho se bojíš, Šibo? Něco se ti zdálo?“ zeptal jsem se.

„To ne ... Mám strach z toho, kam jedeme. Ke komu. Co když mi můj dvounožec nebude vonět? Co když ho nebudu mít ráda? Nebo on mě? Co když to bude stejné jako dřív? Stejně místo. Stejná špinavá osada. Zlí a nešťastní lidé. Psi na řetězu. Co když mě čeká zase jen nejistota, bití a zima?“

Šiba měla fakt nahnáno. Jenže já nevěděl, jak ji utěšit. Sám jsem zatím posbíral jen málo zkušeností. Ani jeden z nás nebyl dospělý, nebylo nám ani půl rok. Ale vlastně jsem na tom byl přece jen o trochu líp. Já totiž znal legendu! Tu legendu, která se předává z generace na generaci všem pejskům. A stále dál a dál. Pořád dokola. Divné, že ona ji neznala. Tlapkou jsem ji pozval blíž k sobě a Šiba se ke mně okamžitě stulila.

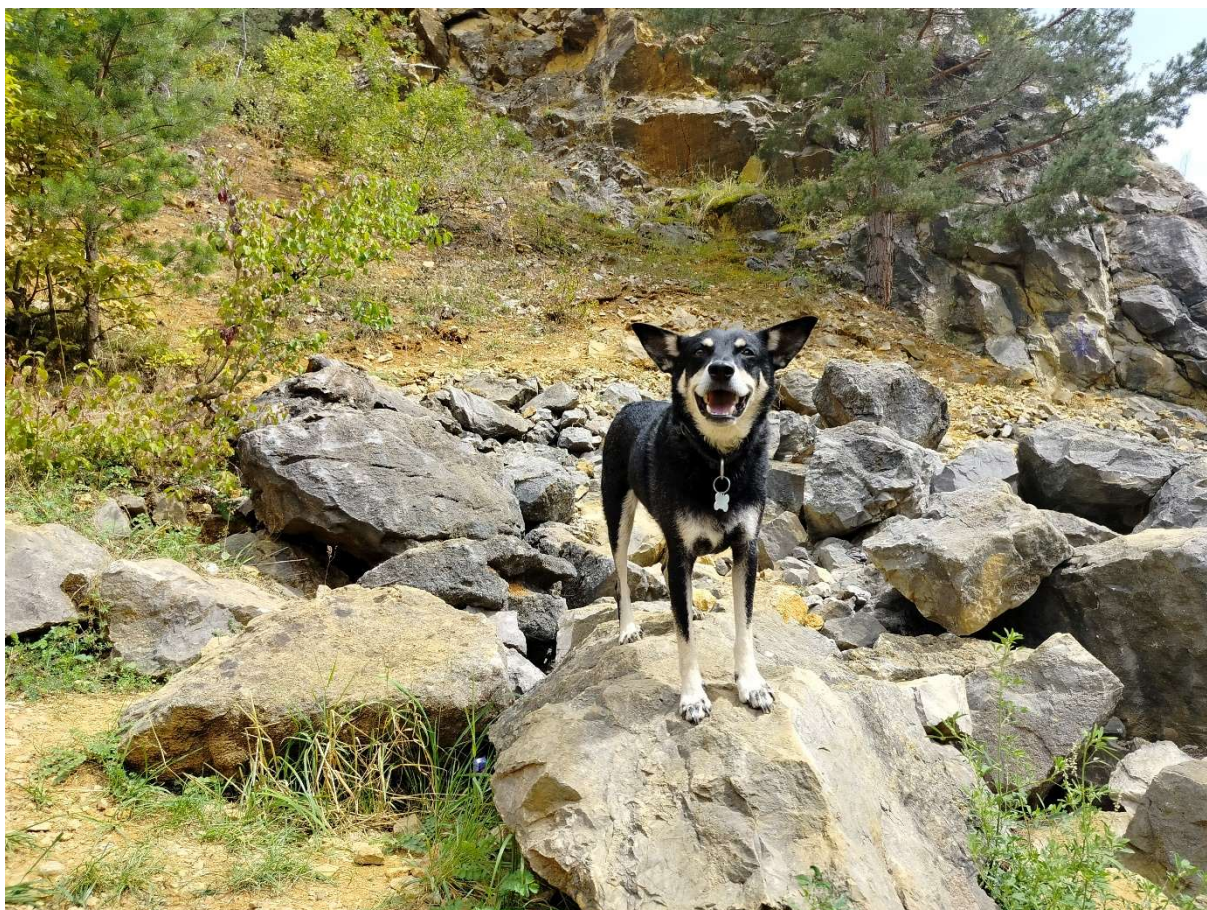
Leželi jsme teď jako dvě lžičky, zaklesnutí do sebe a já jí začal potichu vyprávět: „Kdysi dávno, když se našim předkům říkalo vlci a předkům dvounožců, hmmmmmm ... “ Zamyslel jsem se, nebyl jsem dobrý vypravěč. „Už vím, poloopice! Poloopice se jim říkalo!“ vykřikl jsem.

„Zmlkni, mamlasi! My chceme spát. Nejste tu sami! A krom toho – je to blbost! To, co vyprávíš. Povídačky pro malý kočky ... “ ozvalo se zezadu z kufru. Pak se mřízí, která oddělovala zadní sedačky od kufru auta, protáhla chlupatá tlapka se vztyčeným prostředníčkem a kdosi z ostatních pejsků vyštěkl: „Jsi jednička, Larry!“ A pak jen hurónský smích ... Nenechal jsem se rozhodit a pokračoval pro jistotu o něco tišeji. Šiba mě hltala pohledem.

„Takže tehdy, je to už velmi dávno, nastaly zlé časy. Zvěře bylo málo, lov se nedařil a vlci se rvali mezi sebou. Udeřily mrazy a našim předkům nezbylo nic jiného než se stále víc a víc přibližovat k místům, kde žily poloopice. Poloopice byly tragické, měly špatné zuby, slabé drápy,

totiž s ostrými Šibinými zoubky ... Ta mrška malá se tak bála, že překousala pás nejenom sobě, ale i Larrymu! A jakmile Mário otevřel dveře, zaznamenal už jen vlající zrzavý ocas, který se bleskově prosmýkl kolem něj. A pak uslyšel výkřik: „Dělej, Larry, valíme pryč!“. Šiba byla v trapu! Larry na malý okamžiku zaváhal, jeho pohled se setkal s Máriovým. „Promiň, brachu, to víš, ženský ... Musím jít!“ omluvil se Máriovi. Pak hodil klíčku, proplétl se mu mezi nohama a zůstala po něm jen černá čmouha.

„Jupí, jupí, Larry, svoboda!“ poštěkávala Šiba a předváděla na louce, kam právě doběhli, doslova psí kusy ... Válela sudy z kopce dolů, zuřivě hrabala jen tak z radosti ze života a dorážela na Larryho. Strkala do něj čumákem, snažila se ho kousnout střídavě do obou předních tlapek a povalit ho na zem. Larry se nenechal zahanbit a pozornost jí oplácel. Běhali spolu ve velkých kruzích, hráli si na babu a užívali si nespoutanou volnost.

Když už se konečně trošku unavili, kecl si Larry na zadek a důležitě zvedl přední packu: „Šibo, to jsi mi nemohla předem říct, že chceš zdrhnout? Vždyť my teď nemáme žádný plán. Víme jen, že jsme někde v Čechách, kousek za hranicemi. Ale co dál?“ ptal se Šiby, oči doširoka otevřené, s packou stále varovně zvednutou.

„To já vím náhodou zcela přesně, Leránku. Prostě budeme žít jako Velký Tuňťa a jeho smečka. Než se skamarádili s poloopicemi. Budeme lovit!“ Šiba v tom měla očividně jasno.

„Šibo, pokud pomínu to, že ani jeden z nás nikdy nelovil, tak tady máme další problém! Víš ty vůbec, kde se ty granulky vlastně loví? Kde hledat konzervičky? A kde bydlí paštičky a salámky, abychom je mohli ulovit a sežrat?“

„Ježíši, Larry, ty jsi fakt boring! To v sobě nemáš ani špetku loveckých genů? Podívej, já jsem ze Slovenska. Tam každý malý pejsek ví, že se neloví ani paštičky, ani salámky, natož granulky! Loví se podobná zvířata jako my, třeba srnky nebo divočáci. Sem tam kočka, když si chceš trochu pošmáknout,“ olízla se Šiba mlsně a vycenila zoubky. Šel z ní strach.

„No já nevím, kočky jsou naši kamarádi. Já je mám rád a jíst je nebudu!“ V tom jsem si byl naprosto jistý, protože jsem jako štěně s kočkami vyrůstal. Tulili jsme se a zahřívali se vzájemně kožíšky. A rozhodně bych žádnou z nich dobrovolně nesežral.

„Hele, Šibo, tak to zkusíme zítra, ukážeš mi, jak se to dělá! Teď už se stejně smráká. Koukni, na nebi už je měsíc. Je čas najít místo k přenocování!“ obrátil jsem svou pozornost na oblohu a zavyl. To je takový náš rituál, něco jako psí modlitba. Před tím, než na krajinu padne černočerná tma a my se stulíme do klubíčka ke spánku, tak chvilku vyjeme na měsíc. Šiba se ke mně přidala. Povídali jsme si s měsícem a vykládali mu, co jsme přes den zažili. Pak už jsme se rozběhli směrem k lesu. Měli jsme toho ještě spoustu na práci. Museli jsme najít nějaké vhodné místo, kde přečkáme noc.

Běželi jsme po stezce tmavým lesem, hezky bok po boku. Já kontroloval pravou stranu, Šiba levou. Hledali jsme cokoliv, kde bychom se mohli ukrýt. Třeba jeskyni nebo nějaký převis, aby nás v noci nepřekvapil déšť. Nakonec jsme měli mnohem větší štěstí! Po chvilce jsem v dálce rozeznal siluetu turistického přístřešku. Jupí, to bude ono! Doběhli jsme k němu a byl luxusní! Tady přespíme! Byl tu stůl a dvě lavice. Střecha nad hlavou a dřevěné stěny, takže jsme byli chráněni nejenom před deštěm, ale i před větrem.

„Jé, Larry, to je dobrý, tady se mi líbí, hezky to tu voní,“ Šiba spokojeně očuchávala rohy přístřešku se zbytky použitých papírových kapesníků a promaštěných papírů od jídla, které zde zanechali nezodpovědní turisté. Bylo mi hned jasné, že si hledá to nejhezčí místečko ke spánku.

„Podle mě taky cajk,“ přitakal jsem.

„Zabírám si místo vzadu pod stolem!“ štěkla Šiba a v mžiku už se tam rozvalovala.

„Já taky, taky!“ štěkl jsem a jedním skokem jí vletěl přímo do náruče.

Náš první den na svobodě končil a my, propletení, aby nám bylo krásně teploučko, rychle usnuli.

Kdo ale nespál – to byl Mário! Seděl s Evčou v hospodě ve vsi a lil do sebe slíbené pivo. Byl by se býval dobře bavil, jenže v duchu stále přemýšlel jak a zda vůbec Evče přiznat, že mu z auta zdrhli ti dva povedení psí vej lupci. Naštěstí to při pátém pivu vymyslel! Měl plán. Napětí z něj opadlo, najednou byl samý šprým a hned si k pivu objednal i zelenou.

Larry s Šibou sladce spinkali a vůbec netušili, co svou přítomností v lese vyvolali. Od okamžiku, kdy se tu objevili, byl les vzhůru nohama! Srnky vyhlásily poplach a ve spolupráci s datly všude rozhlásily zvěst o dvou vetřelcích. Byla narychlo svolána rada starších. Vlci se schůze z principu odmítli zúčastnit. Také medvěd jen unaveně zívá a opět se uložil ke spánku. Nicméně zrzavá liška, zdejší vůdce místní komunity zvířátek, již zaujala svou důležitou pozici na vyvýšeném pařezu na kraji louky. Postupně se sem trousila i další zvířátka.